

ELSA

(unbefangen und freundlich)
Wie meinst du?

ORTRUD (heftig)

Wohl, daß ich dich warne,
(sich mäßigend)
zu blind nicht deinem Glück zu traun;
daß nicht ein Unheil dich umgarne,
laß mich für dich zur Zukunft schau.

ELSA (mit heimlichem Grauen)
Welch Unheil?

ORTRUD (sehr geheimnisvoll)

Könntest du erfassen,
wie dessen Art so wundersam,
der nie dich möge so verlassen,
wie er durch Zauber zu dir kam!

ELSA

(von Grausen erfaßt, wendet sich unwillig ab; voll Trauer und Mitleid wendet sie sich dann wieder zu Ortrud)

Du Ärmste kannst wohl nie ermessen,
wie zweifellos mein Herze liebt?
Du hast wohl nie das Glück besessen,
das sich uns nur durch Glauben gibt?
(Freundlich)

Kehr bei mir ein! Laß mich dich lehren,
wie süß die Wonne reinster Treu!
Laß zu dem Glauben dich bekehren:
es gibt ein Glück, das ohne Reu!

ORTRUD (für sich)

Ha! Dieser Stolz, er soll mich lehren,
wie ich bekämpfe ihre Treu!
Gen ihn will ich die Waffen kehren,
durch ihren Hochmut werd' ihr Reu!
(Ortrud, von Elsa geleitet, tritt mit heuchlerischem
Zögern durch die kleine Pforte ein; die Mägde leuchten
voran und schließen, nachdem alle eingetreten. – Erstes
Tagesgrauen.)

FRIEDRICH

(tritt aus dem Hintergrunde vor)

So zieht das Unheil in dies Haus! –
Vollführe, Weib, was deine List eronnen;
dein Werk zu hemmen fühl ich keine Macht!
Das Unheil hat mit meinem Fall begonnen,
nun stürzt nach, die mich dahin gebracht!
Nur eines seh ich mahnend vor mir stehn:
der Räuber meiner Ehre soll vergehn!
(Nachdem er den Ort erspäht, der ihn vor dem Zulaufe
des Volkes am günstigsten verbergen könnte, tritt er
hinter einen Mauervorsprung des Münsters.)

ΕΛΖΑ

(ανυποψίαστα και φιλικά)
Τι εννοείς;

ΟΡΤΡΟΥΝΤ (ζωηρά)

Τα λόγια μου άκουσε πολύ προσεκτικά,
(συγκρατείται)
μην εμπιστεύεσαι τυφλά την ευτυχία
κι αν θες να μην παγιδευτείς στη συμφορά,
στα μελλούμενα μπορώ να ρίξω μια ματιά.

ΕΛΖΑ (με κρυφό φόβο)

Ποια συμφορά;

ΟΡΤΡΟΥΝΤ (αινιγματικά)

Αχ, γιατί να μην μπορείς να δεις
πως ένας ξένος από άγνωστη γενιά
εύκολα μπορεί να εξαφανιστεί
έτσι όπως ήρθε – μαγικά!

ΕΛΖΑ

(τρομαγμένη, αποστρέφει το πρόσωπό της με αγανάκτηση μετά,
γυρίζει ξανά προς την Ορτρουντ γεμάτη λύπη και συμπόνια.)

Δυστυχισμένη, δεν μπορείς να εκτιμήσεις
πόσο απόλυτα η καρδιά μου του ανήκει!
Δεν έχεις ποτέ γνωρίσει την ευτυχία
που μόνο η πίστη μπορεί να μας χαρίσει;
(Φιλικά)

Έλα μαζί μου μέσα! Να σου μάθω
τη γλυκιά πδονή της άδολης πίστης!
Άσε τον εαυτό σου να πιστέψει
ότι υπάρχει ευτυχία δίχως τύψεις!

ΟΡΤΡΟΥΝΤ (μόνη της)

Α, αυτή η περηφάνια τα όπλα θα μου δώσει
την πίστη της να πολεμήσω!
Εναντίον της τα βέλη μου θα στρέψω,
για την αλαζονεία της πικρά θα μετανιώσει!
(Η Ορτρουντ κάνει πως διστάζει καθώς δρασκελίζει
την πόρτα μαζί με την Έλζα. Οι θεραπευαίνιδες φωτίζουν
το δρόμο και κλείνουν την πόρτα όταν πια έχουν
μπει όλοι μέσα. – Η αυγή αχνοφέγγει.)

ΦΡΗΝΤΡΙΧ

(εμφανίζεται απ' την κρυψώνα του)

Μπήκε επιτέλους στο σπίτι η συμφορά! –
Κάνε, γυναίκα, ό,τι μηχανεύτηκες με πονηριά
να εμποδίσω το σχέδιό σου δεν μπορώ!
Για όσα έπαθα, την ήττα μου κατηγορώ
τέλος κακό να έχει αυτή που την προκάλεσε!
Μόνο ένα στόχο βλέπω τώρα στη ζωή μου:
το θάνατο να βρει ο κλέφτης της τιμής μου.
(Αναζητεί ένα μέρος όπου μπορεί να κρυφτεί απ' τα μάτια
των περαστικών, εντοπίζει μια εσοχή του ναού
και κρύβεται πίσω του.)